

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Ловеч, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА Въззивно гражданско дело № 20244300500004 по описа за 2024 година

за да се произнесе съобрази:

Производство по чл.258 и сл.от ГПК, вр. със Закон за защита от дискриминация.

С Решение № 531/29.11.2023г., пост. по гр. д. № 1766/2022г. РС-Ловеч е отхвърлил, като неоснователни и недоказани, предявените от М. С. С. с ЕГН-*****, в момента в Затвора-Плевен, против Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията" (ГДИН), иски с правно основание- чл.71, ал.1, т.1 от ЗЗДискр. - за установяване на незаконосъобразни действия и бездействия на затворническата администрация в Затвора - Ловеч, извършени в противоречие с дискриминационното законодателство, за периода от 01.06.2009г. до 03.04.2014г., иск с правно основание чл.71, ал.1, т.2 от ЗЗДискр.- с искане да се осъди ответникът да преустанови твърдените дискриминационни отношения и да се въздържа за в бъдеще от по-нататъшни дискриминационни третираня на ищеца, иск с правно основание чл.71, ал.1, т.3 от ЗЗДискр.-за осъждане на ответника да заплати на М. С. С. обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 44 000 лв. в резултат от неправомерно и неравно третиране на ищеца в сравнение с другите лишени от свобода от XI група в Затвора - Ловеч, със същата присъда и режим на ищеца, за периода от 01.06.2009г. до 03.04.2014г., като неоснователни и недоказани. С оглед изхода на спора в тежест на ищеца са възложени разноски-да заплати на ответника 100лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Подадена е въззивна жалба от М. С. С. против решението. Твърди, че е

постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и материалните норми-вкл.и международните, които страната е ратифицирала, при неизяснена фактическа обстановка.Счита,че е неправилно и необосновано. Твърди,че първата инстанция недопустимо го е лишила от възможността да опровергава спорните фактически обстоятелства с относими доказателства и така е лишен от възможността да защити тезата си. При формиране на вътрешното си убеждение РС-Ловеч е игнорирал ангажираните от ищеца доказателства и е формирал изводите си без да ги съобразява,поради което ги определя за произволни. При произнасянето си съдът не е съобразил основни положения, застъпени в практиката на ВС, ВКС, ВАС за решаването на този вид дела,не е приложил и приетите европейски стандарти.

По изложените съображения моли да се отмени изцяло обжалваното решение, делото се реши по същество като се уважи изцяло предявеният иск.

Постъпил е отговор на въззивната жалба в срока по чл.263 от ГПК от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“,чрез ст.юрисконсулт Г. Г.. Счита за правилен и обоснован изводът на първоинстанционния съд за липса на доказателства за проявено дискриминационно отношение по отношение на ищеца. Не са установени предпоставките на чл.4,ал.1 от ЗЗДискр. на основата на защитен признак „лично положение“. Няма доказателства за съзнателно извършени действия за по-неблагоприятно третиране на ищеца, също и на целенасочено злепоставяне,които са основни предпоставки в хипотезата на чл.4,ал.2 от ЗЗДискр. Споделя изводите на съда по конкретните оплаквания на ищеца. Сочи,че преместването на С. от една килия в друга е извършвано в изпълнение на разпоредбата на чл.27,ал.1 от ППЗИНЗС, прилагана и по отношение на останалите лица. Настаняването им в спалните помещения е съобразено с изискванията на режима, на сигурността на останалите лишени от свобода и на служителите на затвора. Обоснован е и изводът на съда за липса на доказателства С. да е наказван неоснователно, в сравнение с други лица при сравними и сходни обстоятелства. По делото са събрани доказателства,че дисциплинарни наказания са налагани и на останалите лишени от свобода от XI група. Неоснователни са и твърденията на ищеца,че е бил подложен на обиски и претърсвания,с цел да бъде дискриминиран пред останалите лица от групата. Доказано е,че останалите също са били обект на такива действия. Споделя и извода на съда,че неизвеждането на С. в общи помещения,макар да е заменен режимът му(от специален на строг) не е проява на дискриминация към него. Основание за това решение са били оценката на личността на ищеца,направена от затворническата администрация. Твърдяното от ищеца неблагоприятно третиране в определени случаи е било продиктувано от съображения за сигурност.Всички негативни последици,които С. твърди, че е изживял, са закономерна последица от изтърпяване на наказанието и не надхвърлят необходимото за изпълнение целите на наказанието.Моли да се потвърди обжалваното решение

В съдебно заседание въззивникът М. С. С. се явява лично и чрез назначения му служебен представител адв.Д.-ЛАК. Дватама представят подробни писмени бележки.

От приложените по гр.д.№1766/2022г.по описа на РС-Ловеч доказателства,

преценени поотделно и в съвкупност, въззивният състав приема за установено следното:

По допустимостта на въззивното производство съдът се произнесе с определението си по чл.267 от ГПК,като прие,че е налице. Въззивната жалба е подадена в срок и от легитимирано лице. Отговаря на изискванията на чл.262,във вр.с чл.260 и чл.261 от ГПК,поради което съдът я прие за редовна. Няма основания за промяна в това становище.

При проверката си по реда на чл.270 от ГПК въззивната инстанция не открива пороци, водещи до нищожност. Не са налице и основания за недопустимост на първоинстанционното решение. При горните констатации съдът преминава към проверка по реда на чл.271 от ГПК по правилността на атакуваното решение.

По същество.

Не се спори между страните, че ищецът е лишен от свобода, с наложено наказание „Доживотен затвор без замяна“ и през процесния период 01.06.2009г. – 03.04.2014г. е изтърпявал наказанието си в Затвора- гр.Ловеч,в XI група,където изтърпяват наказание лишени от свобода с наказание „Доживотен затвор без замяна“ и „Доживотен затвор“.

Определяни са му следните режим на изтърпяване на наказанието: усилено строг режим- 23.04.1999г., специален режим- 15.07.1999г. и строг режим- 01.08.2011г. Не се спори,че в процесния период С. е държан в т.н.“зона за повишена сигурност“,съгласно чл.213 от ППЗИНС,въз основа на оценка от Комисията по изпълнение на наказанията. Не издавана заповед по 198,ал.5 от ЗИНС за преместването му в общи помещения заедно с останалите лишени от свобода.

Твърденията на ищеца за проявено дискриминационно отношение са в следния вид:

- през време на пребиваването му в XI група на Затвора-Ловеч администрацията е упражнявала тормоз, като са го настанявали периодически през 2 до 4 месеца в различни килии и с хора, с които имал конфликти,за които е декларирал, че не може да съжителства.Сочи,че е пребивавал във всички налични килии за групата и не му е осигурявана възможност да избира с кого да бъде в килия;

- поради предприетите от него действия да си търси правата по предвидения от закона ред, от администрацията са му налагани безпричинни административни наказания, подлаган е на неоснователни обиски, а същевременно са толерирани други затворници от същата XI група, при явни нарушения на вътрешния ред. Посочва, че такива са затворниците В. А. Х.в, И. А. С., Д. Й..

- поради българския му произход и грамотността му е поставян в по-неблагоприятно положение в сравнение с другите затворници, наказван е и тормозен, както словесно, така и чрез безпричинно налаганите му наказания.

За тези действия и бездействия на затворническата администрация претендира присъждане на обезщетение в размер на 30 000лв.,за периода от 01.06.2009г.до 03.04.2014г.

- твърди,че в нарушение на чл.10 от ЗЗДискр. затворническата администрация не

е предприела всичко необходимо при изпълнение на своите функции, за да му осигури равенство при изтърпяване на наложената му изолация. Сочи, че въпреки замяната на режима за изтърпяване на наказанието му в строг от 2011 г. все още е настанен в постоянно заключено помещение по 22-23 часа в денонощието. Оценката на риска му е била занижена, но въпреки това администрацията на затвора не му е осигурила изпълнение на наказанието в съответствие с определения му режим-настаняване в помещения, които през нощта се заключват-т.е. през деня са отключени. Тук твърди, че при сходни и сравними обстоятелства администрацията на Затвора Ловеч настанява други лишени от свобода със заменен режим като него, дори с по-висок риск и повече провинения, за кратки срокове след замяната-сочи лишени от свобода са Й. М. Й., Д. И. Н. и Д. К. П.. Обяснява, че по този начин е лишен от възможността да участва в спортни мероприятия, в трудови дейности, в различни квалификационни курсове, не може да учи друга специалност в училището към Затвора-Ловеч. Твърди, че в резултат на тези действия е претърпял неимуществени вреди, които оценява на 14 000 лв. за периода от 01.08.2011 г.-когато е поставен в изолация до подаване на исковата молба (03.04.2014 г.).

Като петитум претенцията е да се установи наличието на незаконосъобразни действия и бездействия на затворническата администрация в Затвора-Ловеч, извършени в противоречие с дискриминационното законодателство, за периода от 01.06.2009 г. до 03.04.2014 г., като на основание чл.71, ал.1, т.2 от ЗЗДискр.-с искане да се осъди ответникът да преустанови твърдените дискриминационни отношения и да се въздържа за в бъдеще от по-нататъшни дискриминационни третираня на ищеца, на основание чл.71, ал.1, т.3 от ЗЗДискр. ответникът да се осъди да му заплати общо обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 44000 лв., за периода от 01.06.2009 г. до 03.04.2014 г.,

В хода на разглеждане на претенциите в различните съдебни инстанции са събрани редица доказателства, от които се установява следната фактическа обстановка:

По адм.д.№267/2014 г. на АС-Ловеч е приложена Справка за М. С., в която е посочено, че е настанен в XI група в корпуса на затвора, в зоната с повишена сигурност, в която се настаняват лишени от свобода лица, осъдени на „Доживотен затвор без замяна“ и „Доживотен затвор“ по реда на чл.197 от ЗИНЗС. Изложено е, че в зоната с повишена сигурност се разпределят осъдени за изключително тежки умишлени престъпления лица. При настаняването им в спалните помещения се съобразява правилото на чл.27 от ППЗИНС, сътов.чл.40, ал.2 от ЗИНС, но се отчитат и изискванията на режима, под който са, също сигурността на останалите лишени от свобода и на служителите в затвора. Отбелязано е, че при настаняването на М. С. са отчитани индивидуалните особености и възможности за съвместно съжителство с останалите лишени от свобода. При капацитетни възможности в процесния период С. е пребивавал нееднократно сам в спалното помещение.

Предоставена е информация от Затвора Ловеч, че л.св. М. С. С., В. А. Х.в, И. А. С. и Д. Й. С., които са осъдени на „Доживотен затвор“, настанени в XI група, в зоната с повишена сигурност на затвора, не са подавали декларации, с искане да съжителстват с определени лишени от свобода от същата затворническа група.

Представена е медицинска справка на л.св. С.Б.Б., изготвена от Началник психиатрично отделение към СБАЛЛС - Ловеч, според която л.св.Б. страда от „смесено личностово разстройство" и в периода 30.09.2004г.-07.12.2013г. е настаняван неколкратно в Психиатрично отделение на СБАЛЛС при Затвора - Ловеч. Налице е характерова дисхармония, с емоционална лабилност и раздразнителност, като по правило липсват качествени нарушения в мисловната, външно-представната и емоционално-волевата дейности, т.е. липсват симптомите на психоза, на психично заболяване в тесния смисъл на думата. Изразено е мнение, че заболяването не изисква провеждането на стационарно лечение, нито изолиране на тези лица. Напротив, социалните контакти допринасят значително за преодоляване на характеровите девиации или поне до значителното им смекчаване. Приложени са 4 бр. епикризи от провеждано лечение на Б. в Психиатричното отделение към СБАЛЛС – Ловеч, в периодите : 30.05.2009г.- 08.05.2009г.; 29.04.2010г.- 14.05.2010г.; 11.05.2012г.-07.06.2012г.; 31.01.2013г.-10.05.2013г.(адм.д.№238/2017г.АС-Ловеч).

Изготвена е справка (адм.д.№238/2017г. на АС-Ловеч) и за други лишени от свобода,изтърпяващи наказание „доживотен затвор", с настоящ строг режим.Това са лицата Н. Д. Д., Й. М. Й., И. А. С., Д. К. П., П. К.П., В.П.П., Д. И. Н., П. Д. П., И. Д. С.(последните четирима са извън процесния период) . От тях Д. Н. е настанен в група 8 - на лечение в психиатричното отделение на СБАЛЛС, в килия отключена за времето от 6:45ч.-21:30ч. За него е представена и подробна справка за общо 12 хоспитализации. Останалите са настанени в обща група в килия, която е отключена за времето 6ч.-21.20ч. Като причини за изместването им е посочено „Добро поведение и по-лек режим". В справката се сочи,че всички лишени от свобода са участвали в творчески и културни дейности, но не са участвали в квалификационни, работи само Н. Д. Д.. Приложени са протоколите на Комисията по чл.73 и чл.74(отм.сега)на ЗИНС,проведени през процесния период. Налице е протоколът от 01.08.2011г.на Комисията,където е обективизирано решението за изменение на режима на С. от специален в строг. От тях относими към категорията на л.св. на ищеца са Протокол №2 от заседание на комисията на 06.04.2012г.,където е взето решение по чл.74,ал.1,т.7 от ЗИНС, за преместване на л.св.Й. М. Й. –изтърпяващ наказание „доживотен затвор“, в общи помещения. С Протокол №4/03.08.2012г.на Комисията е променен режимът на И. А.С.(XI гр.) от специален в строг. С Протокол №1/07.02.2014г. решено да се промени режимът на изтърпяване на наказанието на П. Д. П. от XI гр.от специален в строг. В същия протокол и е обективизирано решение за преместване на двама осъдени с доживотна присъда- Д. К. П. и П. К.П.- от XI група в III група.(л.201). О тези осъдени само Н. Д. Д. и Д. И. Н. са с идентично наказание като това на ищеца-„доживотен затвор без замяна“,като са преместени с оглед заболяването им в психиатрично отделение. Останалите са с „доживотен затвор“ и преместването им е въз основа на решение на началника на затвора и положителна оценка от текущия доклад от ИСДВР.

(Представена е и справка за л.св. А.С.Я. и Г.З.В.,която е за време след процесния период. На Я. режимът е бил заменен от „специален" на „строг" със Заповед №

565/26.04.2017г. от началника на затвора. Със Заповед № 1020/14.08.2018г. на началника на затвора, на осн.чл.198,ал.4 от ЗИНЗС е изведен от зоната с повишена сигурност и настанен в общи помещения с други лишени от свобода и настанен в III група. По отношение на Г.З.В. е посочено, че със Заповед № 566/26.04.2017г. от началника на затвора режимът е заменен от „специален“ на „строг“. Със заповед № 1019/14.08.2018г. от началника на затвора, на осн.чл.198,ал.4 от ЗИНЗС е изведен от зоната с повишена сигурност и настанен в общи помещения с други лишени от свобода и настанен в III група.)

През процесния период на М. С. са налагани следните наказания:

- Заповед № 112/24.01.2012г. на Началника на затвора- Ловеч, с която на основание чл.38,ал.1,т.4 и чл.122,ал.2 от ЗИНЗС, са отнети в полза на държавата собствеността върху иззетите на 01.06.2011г. един радиоприемник, без документ за собственост.;

- Заповед № 581/04.04.2012г. на Началника на затвора, му е наложено наказание „Изолиране в наказателна килия“ за срок от 8 денонощия, отменена с Определение №278/24.04.2012г. по НЧД №570/2012 г. по описа на РС- Ловеч;

- Заповед № 551/26.04.2013г. на Началника на затвора, наказание „Лишаване от хранителна пратка“ за срок от 3м., отложено на основание чл.107, ал.1 от ЗИНЗС за срок от 3 м. и не е изтърпяно;

- Заповед №62/17.01.2014г. на Началника на Затвора Ловеч- наказание „Лишаване от хранителна пратка“ за срок от 3м.,наказанието е изтърпяно;

- Заповед № 414/25.03.2014г. на Началника на затвора- Ловеч-наказание „Лишаване от хранителна пратка“ за срок от 3м. наказанието е изтърпяно.

За същия период в справката се сочи,че на л.св.В. А. Х.в са наложени дисциплинарни наказания със:

- Заповед №848/05.07.2013г. на Началника на затвора,наказание „Писмено предупреждение“;

- Заповед №849/27.06.2013г. на Началника на затвора, наказание „Писмено предупреждение“;

- със Заповед № 891/22.07.2013 г. на Началника на затвора, му е отнет 1 бр. моб. Телефон и наложено наказание „Писмено предупреждение“.

По отношение на обиските в справката се сочи,че за процесния период на основание чл.92,ал.1 от ЗИНЗС, както на л.св. М. С., така и на останалите лишени от свобода, които са настанени в зоната с повишена сигурност, е извършван задължителен обиск при влизане и излизане от определената зона, постъпване и освобождаване от наказателна килия, отиване и връщане от свиждане, постъпване и изписване от болнично заведение. Извън случаите по чл.92, ал.1 от ЗИНЗС, на л.св. С. е извършен допълнителен обиск и претърсване на килията по реда на чл.86 от ППЗИНЗС, като за всеки един обиск и претърсване на основание чл.86 от ППЗИНЗ, е издаден протокол,предоставен и лишения от

свобода. Изискани са копия от тези протоколите за процесния период, съставени при извършване на обиск и претърсване, вкл. проверка на личните вещи по чл.87 от ППЗИНЗС на л.св. М. С. и справка за извършените такива на л.св. от XI група на Затвора-Ловеч, данни за плановите претърсвания и заповедите за извършените при необходимост допълнителни обиски и претърсвания по чл.86, ал.2 от ППЗИНЗС на ищеца, както и заповедите за преместването му в различните килии през процесния период.

От администрацията е отговорено, че съгласно Номенклатурата на делата, образувани от дейности на ГДИН - Затвора - Ловеч, със срокове за съхранение, утвърдена от Държавен архив Ловеч, протоколите за извършени обиски и претърсвания се съхраняват 1г. и затова няма запазени такива. Представени са графиците за извършени претърсвания по чл.86, ал.1 от ППЗИНЗС от м.І. 2011г. до м.ІV.2014г., заверени копия на списъците за обитаване на л.св.С. за периода от 23.02.2010г. до 19.03.2014г. Посочено е, че обиски и претърсвания по чл.86, ал.1 от ППЗИНЗС се извършват по разпореждане с оглед на постъпила информация за наличие на забранени вещи. Съставят се протоколи за извършването им, които се връчват на л.св. По адм.д.№238/2017г.на АС-Ловеч са представени и приети като доказателства по делото копия от протоколите за обиск в XI група, с които разполага, от които се потвърждава изложеното по-горе за надлежно обективизиране на тази дейност от страна на администрацията на Затвора-Ловеч и запознаване-срещу подпис на лишените от свобода с констатациите. Видно е, че обиски са правени на всички лишени от свобода.

Приложени са и протоколите от заседанията на Комисията по изпълнение на наказанията по чл.73(отм.), с разглежданите предложения по чл.74, ал.1, т.1 и т.2(отм.) от ЗИНС, за периода от 01.08.2011г. до 05.08.2014г., както и Правилата за работа на Комисията по чл.73 от ЗИНЗС, утвърдени от Гл. директор на ГДИН на 04.11.2011г.

Изискани са и приложени текущите доклади за оценка на риска на М. С. С., В. А. Х.в, И. А. С. и Д. Й., базовите доклади на същите тези лица

От Медицинска справка на Директора на МЦ към Затвора – Ловеч се установява, че М. С. е клинично здрав. Има придружаващи заболявания: фарингитис хроника, блефароконюнктивитис хроника окулиутриускве. Хроничен бронхит. В миналото е провеждано лечение за блефароконюнктивит и хроничен фарингит с локални антисептици, кортикостероиди и антихистамини. Около десет дни преди изготвяне на справката е проведено лечение по повод на обострен хроничен бронхит с левофлоксацин. По повод оплаквания на ищеца от изтръпване на дясно бедро предстояла консултация с невролог.

По делото са разпитани свидетели, ангажирани от ищеца.

Свидетелят С.М.Л. сочи, че е бил два-три пъти заедно в килия с ищеца. Не са имали конфликти. Обяснява, че е присъствал на обиск на С. и за разлика от останалите (които са оставали вътре) тях са ги изкарвали в коридора. Отрича настанените в група XI да са настанявани според режима, не е съобразявано и дали са пушачи или не. Чува от разговори в коридора, че М. иска да бъде преместен с определени лица в друга килия, но Й. С. му е

отказвал и не изпълнявал желанието му. Самият той заявявал желание да бъде в една килия със С., тъй като се уважавали, съобразявали се един с друг, може да се каже, че са приятели, ищецът му помагал в учението. Споделя, че след разместванията М. бил унижен, притеснен че е в килия с пушачи и не може да съжителства с тях. Твърди, че когато М. е бил със С. в една килия му е споделял, че не може да спи. Изразява позиция, че С. е преместен в Затвора-Плевен поради физически тормоз, налаган му от св.Й. С.. Също и за ударен от друг л.св.(Д.) шамар на М. без причина. Твърди, че е имало друг конфликт и изкарвали М. С. виновен. Свидетелят споделя, че и той има проблем с Й. С.. Обяснява, че преместването в друга килия става когато възникне някакъв проблем. Обиск на килиите се извършва два пъти месечно, като има случаи на извънредни обиски, които са 2-3 пъти освен тези обичайните. Знае за извършен на два пъти обиск на М. през нощта- през април 2015г., също и преди това през 2013г. и 2014г., но не може да уточни кога. Извънредните обиски били по сигнали и не им казвали за какво са. Разказва, че при извънредния обиск ги изкарвали от килията- него и М., а другият л.св. останал вътре, за да имало един свидетел да присъства на обиска. Твърди, че когато били отвън, нямали възможност да видят какво точно се случва вътре в килията по време на обиска. По разхвърляния багаж и разместването стигнал до извода, че правят обиск. Знае, че М. има много багаж.

Свидетелят В.П.П. също изтърпява наказание „Доживотен затвор“ при строг режим в XI група. Обяснява, че в тази група са 15 човека с доживотна присъда, разпределени в 6 килии. М. е в тази група от 1999г. и е бил в различни килии. От 1999г. до 2014г. на свидетеля са му правили всеки месец по два пъти обиск, също и св.С.Л.. Обяснява, че има други л.св. с доживотни присъди, които са в III група и на тях им правят обиск само по веднъж. По време на престоя на открито често си говори с ищеца и той му споделял, че не може да спи, главата го боли след разместванията и обиските, които са му правили, неспокоен е. Самият той също е неспокоен, когато му правят обиск, тъй като се притеснявал и често получавал главоболие. От 1999г. е бил в една килия с много хора, не само със С.. Със С. бил по година и нещо, но няколко пъти ги размествали, за по три - четири месеца. Докато бил с М. в килия са извършвани обиски, които са по два пъти в месеца. Някой път имало и трети път. Не може да посочи точни периоди. Докато били в една килия с М. последният давал заявки за преглед от лекар и за аналгин, но не помагал за психическото разстройство и уточнява, че има в предвид психически тормоз. Според свидетеля психическият тормоз се изразява в това, че ищецът не може да спи. Споделял е с него, че е правил заявка за медицински преглед за това, че не може да спи вечер. Допълва, че обиските на М. били по-продължителни като време и като равнище на багаж, от колкото на него и другия л.св. Свидетелят смята, че няма причини С. да бъде преместен в други килии и определя това като тормоз. Твърди, че няма случаи, в които М. да има конфликти с други л.св. в килията и затова да е преместен. Не отрича, че ищецът е имал конфликти с други л.св., но е категоричен, че това не е по негова вина. Обяснява, че е имало нападки- л.св.Д. обвинявал М., че му е давал хапчета за спане, за да го преспива и да го снима с телефона. По това време свидетелят бил с Д. в килия, а М. бил с И. С.. Разказва, че при възникнал конфликт Д. ударил на М. шамар когато излизали на престой на открито, случило се неочаквано и пред всички.

След този конфликт Й. С. преместил М. на долния етаж в самостоятелна малка килия. Според свидетеля е по-добре да си сам в килия, в каквато самият той е в момента. Споделя, че е имал конфликти с други л.св., с които бил в една килия. С Д. С. имал конфликт, с И.Д. също. Затова сега е сам. Преди не е имало периоди да е сам в килия.

Свидетелят Й. С. в процесния период е заемал длъжността инспектор „Социални дейности и възпитателна работа“ в Затвора Ловеч. Вече не работи в Затвора-Ловеч. Със Заповед от 20.01.2010г. му е възложено да отговаря за лишените с доживотни присъди, които са в XI група и от тогава познава ищеца. Не смята, че С. е месен по-често в сравнение с другите л.св. смята, че понякога това е полезно и оказва положително влияние и върху самите лишени от свобода, тъй като при съжителстването в една и съща килия с едни и същи хора се получават негативни процеси- „...срастване с обстановката, летаргичност, привикване със съответните хора, някои от които имат негативните навици, като напр. неподдържане на хигиена...“. Преместванията понякога целят и позитивно въздействие, което се оценява в последствие от преместените. Разместванията се налагали и по социално - битова необходимост- н-р като няма места и идват нови хора, при необходимост от ремонт в помещението. Налагали се и от режимно- охранителни съображения-при възникнали конфликти между л.св., сигнали за неправомерни действия на някои от тях, поява на несъвместимост помежду им. Лишените от свобода сочели различни причини. Често размествани са - В. П., С. Л., Х.А.. Твърди, че преместването на затворник от килия в килия никога не е било тенденциозно и самоцелно, вкл. и за М. С.. Подчертава, че за всеки случай на преместване е имало конкретни мотиви. Понякога за преместване и за настаняване на затворниците е получавал разпореждане от ръководството, тъй като някои неща не ги знаел и той. Преместването се е извършвало при съобразяване на чл.27 от Правилника и е право на съответния инспектор „Социални дейности“, но предвид категорията на доживотно осъдените, това винаги ставало с предварително съгласуване с инспектора по охраната, зам.началника и списъка за преместване. Разместването се утвърждавало от началника на Затвора. Почти винаги тези премествания предварително се обсъждали и съгласували с началника. Дори при екстремни ситуации, като например двама л.св. да се сбият, разместването и настаняването в други килии е необходимо, като това ставало след съгласуване и обсъждане. Потвърждава, че и л.св. И. А. С., л.св.Д. Й. С. и л.св.В. А. Х.в също са били размествани през последните пет години и не са привилегирани. Подробно обяснява защо е било решено л.св.И. С. да бъде в една килия с л.св.П. П. Д.-помогнал му „...възстанови всичките си човешки качества и в този смисъл го определя като един съвсем нормален затворник...“. По тези причини при тях настанили и един възрастен осъден на доживотен затвор-П. К., когото в последствие извели и настанили в общи помещения с други затворници. Обяснява, че е въпрос за преценка на целесъобразност. Посочва и друг аналогичен случай- на л.св.Т.Р., който бил агресивен и също трудно общувал. В Затвора в Белене не са могли да се справят с него и след година бил настанен за доста време при И. и П.. В последствие му заменили режима от специален на строг и след смяната на режима го преместили в общо помещение. Свидетелят сочи, че

въпреки положителните мнения за съжителството и за поведението на л.св. И., за този период той също е допускал нарушения и е наказван, т.е. нямало е тенденциозно, позитивно, положително отношение спрямо И., нито е бил привилегирован.

Обяснява за организацията на стационарния медицински център и специализирана болница за активно лечение на лишени от свобода- с две отделения : за туберкулозно болни и психиатрично отделение. Настаняването в психиатричното отделение става след представяне в медицинския център по оплакване от л.св. или на служител и насочване за консултация за преглед от лекарите в психиатричното отделение. Те преценяват начина на лечение. Според заболяването някои оставали за обгрижване, а други ги връщали в килиите, тъй като можели сами да поддържат терапията си. Сочил л.св. П. и л.св. Т., които имат диагнози и предписаното им лечение е с медикаменти в килиите. Лечението се реализира от медицинския център, т.е. те се водят неопасни за останалите. Въпрос за контрол и негова грижа е било да се следи състоянието им, да им се дават редовно лекарствата. Обяснява, че при двамата имало положително развитие в резултат именно на този подход - предписани лекарства и редовното им вземане.

За настаняването на С. със л.св. С. сочи като причина, че тогава е бил сам и допускали възможност за възможност да прояви хуманно отношение към друг човек. Отрича С. да е подавал жалби, не си спомня да е споделял за конфликти и неудобство от това съжителство. Определя С. като първичен, беден на духовни и социални запаси, но словоохотлив, първичен в изказа си, импулсивен, докато М. е по-улегнал и се опитвали да правят баланс. Твърди, че винаги е търсен разумен компромис, с цел положително въздействие и влияние, а не тенденциозност. Категоричен е, че наказанията за СИМ карта и за снимки нямат нищо общо с битуването на ищеца с л.св. С.. Последният винаги се дистанцирал от конфликти с други затворници, и дори понякога правил форми на бягство, за да няма нищо общо с никакви нарушения като самоизолация от другите.

Свидетелят не е приемал писането от С. на жалби до различни институции като негова отрицателна проява. Споменавал го е като факт, нещо което се е случило през годината, тъй като в докладите се отразявало всичко, което е свързано с л.св. за изтеклата година. Не е отразил в социалния доклад, че ищецът е изкарал курс АЛФА към Евангелистката църква, тъй като курсът не е започнал или ако е започнал не бил завършил, не е разполагал с информация по този въпрос, поради това, че вече не бил на работа в Затвора Ловеч. Отразявано е също, че С. има религиозни потребности и в течение на годините неговите положителни прояви са стимулирани с награди. Обикновено това, което свидетелят е предлагал на началника при положителни прояви е да се получи допълнителна хранителна пратка, защото е нещо реално, пояснява, че похвалата е само морална награда, а получаването на хранителна пратка е материална. Заявява, че от момента, когато е поел доживотно осъдените винаги се стремил да ги стимулира и да им даде възможност да се ползват от правото на замяна на режима и след това за настаняване в общи помещения. Свидетелят изтъква, че за първи път при него се случва настаняване на доживотно осъдени в общи помещения, като към момента стигнали до петима. Сочил, че л.св. М. С. е преместен в

друг затвор по негова молба-в Плевен, като такава възможност е регламентирана и в ЗИН. След като той е заявил, че не желае да е в Ловеч, е преместен в Плевен и с оглед статута му и законовия регламент, който допуска това. Отбелязва, че по същия начин със заповед на главния директор са преместени в Затвора Ловеч от друг затвор и л.св.С. и л.св.Т..

За претърсванията на лицата с доживотна присъда С. обяснява, че се планират от инспектора по охраната месечно и се реализират от охраната. Задължението на свидетеля е да присъства, като за тях научавал 15-20 мин. предварително. Друг вид претърсвания, но много по-рядко, са когато има сигнал, инцидент че нещо се случва в килията. Имало е случаи такива обиски да се правят по сигнали за притежаване на забранени вещи, но и те влизат в плановите. Имало е случаи, не само той, а и служителите да сигнализируют за наличието не само на забранени вещи, а и за изкъртени дупки, разхлабени решетки, които също се имат предвид при огледа. Обяснява, че при обиските надзирателите са в коридора с командира на отделението, много често присъства инспекторът на охраната и самият той. Описва че килията се отключва от съответния надзирател, който е там, съобщава се че ще има претърсване и понякога е с изнасяне на дюшеците, а понякога не. В повечето случаи в тази зона обиските са с изнасяне на дюшеци, като предварително се донасят на някой две или три одеяла на място, за да може вещите на л.св., в това число и дюшеците, да не са на земята. Имат предварително разпределение - двама или трима надзиратели проверяват вещите отвън, като л.св. излизат също в коридора, прави им се обиск, като единия от л.св. влиза в килията да присъства, л.св. остават отвън в коридора, с изключение на един, и надзирателите отвътре проверяват както личните вещи на л.св., така и сигурността на килията, уплътнения, всички вещи, които са застопорени дали не са разхлабени, масите, столовете и т.н. Не са само при извънредните претърсвания, а понякога и при по-задълбочените претърсвания, л.св. се приканват да изнесат целия си багаж и тогава багажът се проверява вещ по вещ, като строго се спазва изискването да не бъдат повредени, да не се пилеят по земята вещите им, обикновено се преместват от одеяло на одеяло, или от кашон на кашон. Споделя, че е имало е случаи на определен л.св. багаж се премества от една килия в друга и това придвижване, преместване е свързано с проверка, което се явява елемент от сигурността. Сочи, че когато има сигнал за забранени вещи, се претърсва килията, защото една химикалка може да бъде на единия, а да е под възглавницата на другия, но ако сигналът е, че от шкафа на конкретен л.св. има двойно дъно или има изкъртено зад него, тогава се премества и се преглежда конкретно само това. Всеки случай е конкретен. Отрича да е имало тенденциозно преместване и разхвърляне на багажа на ищеца. При такива целенасочени претърсвания в неговата килия са намирани забранени вещи- н-р 2012г.,2013г., когато бил в килия №213, в книга намерели СИМ карти. В касата на вратата били намерени джиесем и принадлежности. На 10.10.2014 г. е намерен джиесем в килията му. Посочва, че и в двата случая не бил наказан, защото не се установило категорично чия собственост са. През 2013г. също е проверяван багажа на ищеца. Проверявали няколко - един или двама л.св., които имали много багаж, защото килиите се задръстили, и се опитали да го редуцират на база Списъка на разрешени вещи. Откритите вещите, които са извън списъка, се изнасяли на съхранение. Твърди, че М. С. е от л.св. с много багаж. Болшинството

от доживотните затворници са с много малко багаж, с по една, две торби, но М. по обясними причини има много багаж. Според свидетеля е разбираемо, когато л.св. има много багаж, да се нуждае от повече време, за да се извърши проверката му. Понякога в един и същи ден се претърсвали две килии. И ако в едната килия са по-бедни, с по-малко багаж, претърсването вървяло по-бързо. Докато килиите на л.св.Х., л.св.М., на л.св.Н., включително и л.св.С., който имал много списания и хоби да „събира джунджурии“, части от часовници, радио апарати и др. такива, което предполагало винаги повече време.

Свидетелят е категоричен, че ищецът не е третиран по различен начин, който да е неблагоприятен, уронващ, ограничаващ правата му, в сравнение с другите л.св. в групата. Напротив, лично той е разговарял с М. и му е казвал да се стреми и да мисли в далечна перспектива за себе си. Не си спомня дали е заявявал медицински прегледи, но пред него ищецът не се е оплаквал от физическо неразположение, главоболие, или от психологическо неразположение след преместванията или след обиските докато, е бил на работа.

Свидетелят Б.Б. е изпълнявал в процесния период длъжността зам.началник на Затвора-Ловеч. Потвърждава, че С. е изтърпявал наказанието си в XI група, за която са определени 5 килии-№211; №212; №213; №214 и №215. Тази група е предназначена за настаняване на лица осъдени на доживотни присъди и по принцип там не се настаняват други осъдени лица, т.е. тези лица могат да бъдат с доживотен затвор без право и с право на замяна, на специален режим, и такива на които режима е сменен на строг. Свидетелят заявява, че нямат задължение за разграничаване на л.св. по режими, всички са доживотно осъдени и това е критерият и общото между тях. Отбелязва, че законът не забранявал съвместно настаняване на л.св. на строг и на специален режим. Твърди, че преместванията са свързани винаги със сигурността на л.св. и се случват след постъпване на оперативна информация. Самоцелни премествания, с оглед на това да се нарушава спокойствието на л.св., няма. Всички вещи, които влизат в Затвора гр.Ловеч подлежат на проверка и не е редно да има вещи, които са извън този списък при л.св.Ако има такива-това е пропуск. Излага, че М. С. няма право да разполага с вещи, които са извън списъка на забранените. За настаняването на л.св. С. със С. се запознал със становище на завеждащият „Психиатрично отделение“ в болницата в Затвора-Ловеч- д-р Н.. Няма пречка, включително медицинска л.св.С. да бъде настанен с други л.св. при условие, че касае за лишени от свобода с едни и същи режим. Нещо повече, при настаняването им в обща килия били водени от посоченото в медицинската документация, че за него е препоръчително да бъде настаняван с други л.св. Не може да отговори на въпроса колко пъти л.св.С. е настаняван с л.св.С., но уточнява, че имали практика да настаняват заедно л.св. до момента, до който имат поносимост един към друг и когато възникне конфликт или някакъв проблем, ги премествали.Св. Б. дава показания във връзка с пребиваването на л.св. С. в килията на ищеца С., при което не можел да спи, като посочва, че л.св. по график извършват всички мероприятия, включително и лягането и ставането. В зоната с повишена сигурност имало постови надзирател 24 часа в денонощието. В случаите, в които са възникнали някакви отношения в дадена килия от тази зона, потърпевшите имали практика да почукват на вратата и да търсят съдействие от

охраната. Ако е имало такива случаи, причинени конкретно от поведението на л.св.С., С. е имал възможност да почука и да информира охраната да вземе мерки. Това било тяхно задължение и ако то не е изпълнено, са в нарушение. Свидетелят твърди, че винаги се реагира, когато има такива сигнали. Най-малкото, защото не знаят от какъв произход е сигналът и това трябва да се провери. Счита че няма нарушение на правото на сън на л.св.С., доколкото не били уведомени за такова нарушение, за да реагират. Твърди, че първият сигнал, който е получен за проблем е подадената от него жалба, с която се е задействала администрацията, за да вземе отношение. Направили проверка, за която е изготвена докладна.

Съдът преценява показанията на свидетелите по правилото на чл.172 от ГПК-заедно с всички останали доказателства и ги приема като ясни, конкретни и непосредствени впечатления на всеки от тях. Не се откриват съществени противоречия по споделеното за организацията и дейността на администрацията в Затвора-Ловеч. Различия има в твърденията за оказаното въздействие върху психиката на С. на разместванията в новата килия, на отказите за уважаване на исканията му, за тенденциозно отношение към него. Различията са разбираеми и са в резултат на позицията на свидетелите-от една страна лишени от свобода, а от друга лица от администрацията на затвора. Затова за установяване на тези факти съдът се позовава на останалите писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че е сезиран с искиове с правно основание чл.71,ал.1,т.1, т.2 и иск по чл.71,ал.1,т.3 от Закона за защита от дискриминация. Ищецът твърди, че ответникът е извършил спрямо него действия, които представляват „пряка дискриминация“, по признаците „лично положение“, „гражданство“, образование („грамотност“), за периода от 01.06.2009г. до 03.04.2014г.

При произнасянето си съставът съобразява дадената в чл.4,ал.1 и ал.2 от ЗЗДискр. легална дефиниция за „пряка дискриминация“. Предвидено е, че неправомерният диференциран подход към отделни лица трябва да е основан на някой от посочените в ал.1 признаци. Съгласно чл.4,ал.1 от ЗЗДискр. „забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или международен договор, по който Република България е страна.“ В разпоредбите на ал.2 и ал.3 се съдържа определение на понятията „пряка дискриминация“ и „непряка дискриминация“, като и в двата случая неправомерният резултат се изразява в поставянето на отделни лица или категория лица в по-неблагоприятно положение от други, при сравними сходни белези. Необходимо е да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, която следва да попада в категорията на изброените признаци. В § 1,т.7 от ДР на Закона е дадено легално определение на „неблагоприятното третиране“, а именно това е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. Съгласно чл.9 от ЗЗДискр. в производство за защита от дискриминация, доказателствената тежест за обосноваване на незаконното различно третиране, е на ищеца, който твърди, че е дискриминиран. Предвидена е възможност за промяна в доказателствената тежест, в случай, че ищецът представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, когато ответната страна следва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен.

При съобразяване на изложените законови критерии съставът намира, че претенциите на М. С. С. са неоснователни и недоказани.

При съобразяване на спецификата на дейността в пенитенциарните заведения и предназначението им да провеждат генералната и специална превенция при изтърпяване на наказанията, логично е и има въведени специфични ограничения във възможността на лишените от свобода да упражняват определени права, създадени са правила за упражняване на други. Изпълнението на тези изисквания е част от изтърпяването на наказанието и те се прилагат спрямо всички, пребиваващи в тези специализирани заведения. Отклонението в приложението им би могло да бъде основание да се твърди наличие на неравно третиране на лица.

Така по отношение твърдението на С., че неоснователно е разместван в килии с лица, с които не е желал, а в същото време не са уважавани заявените от него претенции да бъде с други лица, от изисканата справка се установява, че той е сред лишените от свобода, заедно с В. А. Х.в, И. А. С. и Д. Й., които не са подавали декларации, с искане да съжителстват с определени лишени от свобода от същата затворническа група. По делото са приложени протоколите от съвещанията на Комисията по чл.73 и чл.74(отм.) от ЗИНС и в тях се установява, че конкретно са обсъждани исканията на лишени от свобода, съотв. са обосновавани предложенията за преместване. В тази насока са и показанията на св.С., който подробно и аргументирано изложи какъв е бил замисълът при предприемане на преместванията. В показанията на ангажираните от ищеца лишени от свобода също не се установи да е имало тенденциозни премествания и конкретно насочени негативно към С.. Видно е, че при предприемане на тези промени при съжителстването на лишените от свобода, администрацията е съобразявала предвидените в чл.27 от ППЗИНС обективни критерии. Не се установи тенденциозност и намерение за дискриминиране на С., включително и в обясненията на свидетелите-лица лишени от свобода, по отношение на начина на разместването и преценката за съвместимостта на лицата. Съгласно чл.27, ал.2 от ППЗИНС личните предпочитания се съобразяват едва ако не противоречат на обективните критерии. В случая, както се посочи-от С. не е подавана декларация с такова желание.

По изложените съображения твърдението за проявено дискриминационно отношение към него при извършване на тази рутинна дейност, се явява недоказано.

Следващо твърдение на С. е, че безпричинно са му налагани дисциплинарни наказания, в сравнение с другите лишени от свобода в група XI. И това твърдение се опровергава от събраните доказателства. Справката от Затвора-Ловеч е ясна и конкретна-в процесния период са му наложени 5 наказания. Приложени са административните преписки по налагане на наказанията и от тях става ясно, че надлежно са изпълнени правилата и редът за установяване на нарушението, определяне и налагане на наказанието. Първоинстанционният съд подробно е изложил хронологията на установените нарушения, поради което настоящият състав не я повтаря. Категорично може да се направи извод, че във всички образувани дисциплинарни производства администрацията на затвора е спазвала правилата за провеждане, обективирани са действията по установяване на нарушението, С. не е бил лишен от възможност да се запознае със съставените протоколи и да възрази по предвидения ред, което е и сторил. Съставът се съгласява с приетото от РС-Ловеч по отношение преценката за законосъобразност на наложените наказания-тя вече е проведена по надлежния ред и е извън настоящата проверка. В случая е от значение надлежното изпълнение на изискванията за извършване на дисциплинарното производство и липсата на данни за проявено дискриминационно отношение към ищеца. По изложените съображения съдът приема и това твърдение за недоказано.

Не са ангажирани доказателства и за твърдението на С. за извършени необосновани обиски и претърсвания, в сравнение с другите лишени от свобода, изтърпяващи наказанието си в група XI в Затвора-Ловеч. От приложените графици става ясно, че тези дейности са извършвани в съответствие с изискването за регулярност. Проверки са правени на всички лишени от свобода в групата, по идентичен начин и периодичност. Продължителността на проверките при С. е обяснима с наличието на много багаж, а не с тенденциозност. В тази насока са единни както показанията на свидетелите-лишени от свобода, така и на свидетелите-били част от администрацията на затвора. За всеки

обиск и претърсване е съставян протокол, съгласно изискването на чл.95 от ЗИНС, предоставян за запознаване и на лишения от свобода. И в тази дейност не се установява проява на тенденциозно и насочено към злепоставяне и дискриминиране на С. спрямо останалите от група XI.

Следващо възражение е за проява на тенденциозно отношение към ищеца, изразяващо се в поставянето му в изолация, въпреки промяната в режима на изтърпяване на наказанието му-считано от 01.08.2011 г. от специален в строг.

При произнасянето по това възражение е нужно да се направи сравнение в регламентацията на дейността на лишените от свобода при специален и при строг режим, при условията на изтърпяване на наказание „доживотен затвор“. Съгласно чл.71, ал.2 от ЗИНС лишените от свобода на специален режим се настаняват в постоянно заключени помещения при засилен надзор и охрана, а тези, поставени на строг, се настаняват в постоянно заключени помещения при засилен надзор и охрана, освен ако не са налице условията по чл.198, ал. 5 за настаняване в общи помещения с другите лишени от свобода (ал.3). Съгласно чл.53 от ППЗИНС лишените от свобода на строг режим изтърпяват наказания в затвори и затворнически общежития от закрит тип, настаняват се в помещения, които през нощта се заключват и те могат да работят в обслужващата дейност, на работни обекти в района на затвора и затворническото общежитие и по изключение на обособени външни работни обекти с охрана. Съгласно чл.54 от ППЗИНС при специалния режим наказанията се изтърпяват в затвори от закрит тип, в постоянно заключени помещения при засилен надзор и охрана, настанените не могат да участват в колективни мероприятия с други лишени от свобода, поставени на общ и на строг режим, могат да работят в отделни помещения при наличие на подходяща работа при засилен надзор и охрана. В чл.213 от Правилника е предвидено, че всички осъдени на доживотен затвор се настаняват в отделни затвори или в отделения на другите затвори в обособени зони с повишена сигурност. Те се държат в постоянно заключени помещения при засилен надзор и охрана. Участието им в колективни мероприятия е само с осъдени от същата категория. Тази изолация се спазва и при конвоиране, лечение, свиждане, престой на открито и други случаи на напускане на помещението (чл.214). Отново в чл.217 от Правилника е предвидена възможността за настаняване на поставените при строг режим в общи помещения с останалите лишени от свобода с условие за съвместно участие в трудови, възпитателни, образователни, спортни и други дейности с решение на комисията по изпълнение на наказанията и въз основа на оценка за тяхната личност.

Или- от цитираната уредба става ясно, че наказанието „доживотен затвор“ винаги се изпълнява в обособена зона с повишена сигурност. В този смисъл пребиваването на С. при тези условия е законосъобразно. Няма доказателства С. да е държан в постоянно заключени помещения. Съобразно определения му от 2011 г. режим на строг помещението се заключва само през нощта. При произнасянето по основното искане на С. за преместване в общи помещения, следва да се съобрази, че за него, като изтърпяващ наказание „доживотен затвор без замяна“ при условията на строг режим, е възможно само при положителна оценка за личността му от комисията за изтърпяване на наказанията и мотивирана заповед на началника на затрова. Сама по себе си промяната на режима от специален в строг не обосновава автоматично преместване в общи помещения. Видно от разпоредбата на чл.198, ал.5 (ал.4 към относимия период) от ЗИНЗС преместването на тази категория лица в общи помещения с останалите лишени от свобода е само законово предвидена възможност за администрацията на затвора, а не задължение. Решението да се извърши това преместване следва да се обоснове с положителна оценка от комисията по чл.73 (отм) от ЗИНС, каквато за С. не е давана през проверявания период. По делото са приложени ежегодните становища на комисията (текущ доклад) и тях се повтаря констатацията за наличие на обоснован риск относимо за периода след промяната на режима (2011 г.) – „...демонстрира изключителен неприязън и нежелание да се съобразява с разпоредженията на администрацията.. възобновяване на нагласите за конфронтационни действия (2012 г.)... склонност към манипулиране на по-слабите.. непредсказуем в реакциите (2013 г.).. за позитивни промени все

още не може да се направи преценка(2014г.)..“. През този период са му налагани и описаните по-горе наказания. Съгласно действащата в относимия период правна уредба единствено за решенията на комисията по изпълнение на наказанията по чл.74,ал.1,т.3 от ЗИНС(отм.) (за замяна на режима в по-тежък), е предвидена възможност за обжалване(ал.2) пред окръжния съд.В останалите случаи преценката на Комисията(вкл.и в т.7) е предвидена като окончателна.

Правилно първоинстанционният съд е съобразил,че преценката по това възражение- за т.н.“лично отношение“, следва да се прави само с лицата,които в процесния период са изтърпявали наказание „доживотен затвор“, с променен режим в строг, в група XI от затвора. Така се изпълнява въведения критерий в чл.4,ал.2 от ЗЗДискр.- за анализ при „сравними сходни обстоятелства“. При сравнението от представената справка се установява,че през процесния период са преместени- л.св.Й.М.Й.(л.141), л.св.Д.К.П. и П.К.П.(л.201 по адм.д.238/2017г. на АС-Ловеч), като и тримата са с наказание „доживотен затвор“. И за тримата в справката се сочи,че основанието за преместването им е „добро поведение“- констатация,която в С. не е поставяна след изменението на режима му в строг през 2011г. С оглед на това не може да се сподели твърдението на ищеца,че е бил дискриминиран и по този критерий. Преместени са и двама с наказание „доживотен затвор без замяна“- Н.Д.Д. и Д.И.Н.,но поради наличие на заболяване- в психоотделението- т.е.отново неотнoсима към ищеца категория.

Следва да се отчита,че законoвата уредба в процесния период не е предвиждала обжалване на преценката на Комисията по чл.73 и чл.74,ал.1,т.7 от ЗИНС(отм.сега),което с оглед реалните последици ограничава значително лишените от свобода, но това би могло да бъде основание за претенции по друг ред-не и по избрания от ищеца ЗЗДискриминация.

Не е налице и твърдяната от С. продължителна изолация без възможност за общуване, тъй като се установи,че е настанен в една група с други лишени от свобода, преимуществено през периода е обитавал килия с още едно или две лица. Установи се също,че дори и в зоната с повишена сигурност,е имал възможност да участва в колективни дейности и мероприятия с осъдени от същата категория.

От изложеното може да се направи извод,че през процесния период спрямо М. С.,сравнен с всички останали в група XI в Затвора – Ловеч, изтърпяващи наказание „Доживотен затвор без замяна“, при условията на строг режим, не е проявено дискриминационно отношение и не е поставен в неравностойно положение с настанените в същата група. Спрямо него не е осъществена пряка или непряка дискриминация по смисъла на чл.4,ал.1 от ЗЗДискр. Страданията, които твърди,че е преживял са неизбежна последица от изтърпяване на наложеното му наказание и не надхвърлят изискваното за изпълнение целите на наказанието въздействие върху личността му.

По изложените съображения съставът напълно споделя извода на РС-Ловеч за неоснователност на иска с правно основание чл.71,ал.1,т.1 от ЗЗДискр. Лишена от основание се явява и претенцията за осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по нататъшни нарушения. С оглед отхвърляне на претенцията по т.1, то неоснователна е и тази по т.3–за определяне на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в следствие на дискриминиране на ищеца.

По изложените съображения съставът намира,че обжалваното Решение с № 531/29.11.2023г.,пост.по гр.д.№1788/2022г. на РС-Ловеч е правилно и законосъобразно, обосновано и с мотивиран извод за липса на действия по дискриминиране на ищеца по см.на чл.4,ал.1 и ал.2 от ЗЗДискр.

Не се доказаха и са неоснователни твърденията за нарушение от първоинстанционния съд на процесуалните правила и анализ на доказателствата. Съдът подробно и обосновано е изследвал всички ангажирани през годините доказателства. Фактическата обстановка е изложена всеобхватно и при проучване на делото в развитието му във всички инстанции, през които е преминало. Съдът е представил подробен и мотивиран анализ на твърденията на ищеца, отнесъл ги е към ангажираните доказателства и

съобразно специалните правила за разпределение на доказателствената тежест в настоящото производство(чл.9 от ЗЗДискр.) и е достигнал до обоснован извод за липса на дискриминационно отношение към С..

По разноските.

От въззиваемия не са претендирани разноси за настоящата инстанция, поради което не се присъждат.

По изложените съображения ОС-Ловеч, на основание чл.272 от ГПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 531/29.11.2022г., постановено по гр.д. №1788/2022г. на РС-Ловеч, **като правилно и законосъобразно.**

Решението може да се обжалва пред ВКС при наличие на предпоставките на чл.280 от ГПК, в 1- месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____